

L'ORGANITZACIÓ DE L'EXÈRCIT ROIG

EL NOU EXÈRCIT

Lev Trotski

*Discurs pronunciat el 22 de març de 1918, dia de l'Exèrcit
Roig, en la Casa del Poble Alexeiev*

Versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: "La organización del Ejército Rojo", en, <http://www.marxists.org/espanol/trotsky/em/04.htm>

La revolució de febrer i la d'octubre es portaren a terme essencialment sota el signe de la lluita per la pau sobre bases democràtiques honestes. La burgesia, que en el primer període de la revolució havia rebut el poder, frenà amb la seua política imperialista la causa de la pau.

Només després de la Revolució d'Octubre, quan el poder passà directament a mans dels soviets, Rússia s'endinsà en l'etapa de la lluita directa i activa per la pau.

Amb aqueixa intenció hem fet tots els esforços possibles, hem acceptat tots els sacrificis, arribant fins i tot a desmobilitzar l'antic exèrcit i declarar el cessament de les hostilitats amb els Imperis Centrals. Però l'imperialisme alemany, que no sofria pressió revolucionària interna, caigué amb tot el seu pes sobre una Rússia quasi desarmada i, assestant-li una sèrie de pèrfids colps, l'ha obligat a signar una pau terriblement dura.

Mentre l'existència de Rússia es trobe amenaçada constantment per Alemanya, Japó i les altres potències imperialistes, la pau no pot durar, i d'aquí que l'organització de la defensa del país, la mobilització de totes les seues forces, per a una resistència armada contra l'enemic exterior i interior, siga la tasca essencial que ens dicta aquest moment.

¿Quines són, doncs, les mesures concretes i prioritàries que s'han d'adoptar immediatament i amb totes les conseqüències?

Instrucció militar obligatòria per a tota la població de Rússia. Cada obrer i cada camperol han de consagrar quotidianament cert nombre d'hores a la seua instrucció militar. En qualitat d'instructors cal reclutar els antics soldats

experimentats, els sots-oficials i els representants de l'antic personal de comandament.

Agafarem pel coll i exhibirem a plena llum tots els oficials, metges i especialistes intel·lectuals que fins aquest moment han demostrat gran zel en matèria de sabotatge. Es diu que els exoficials són d'índole contrarevolucionària, que és perillós confiar-los la part militar de l'exèrcit socialista. Però, en primer lloc, només estaran encarregats de l'aspecte tècnic i operativoestratègic del treball; tot l'aparell de l'exèrcit, la seua organització i construcció interior seran assumptes exclusius dels soviets de diputats obrers i soldats. En segon lloc, els oficials i generals eren perillosos quan eren els amos de tot el mecanisme del poder de l'estat. Avui en dia són incapaç de trencar i minar les bases del poder soviètic. I que tots ells sàpien i no obliden que a la menor temptativa d'aprofitar-se de les seues posicions amb fins contrarevolucionaris patiran un fort càstig, seran tractats amb tota la severitat de l'ordre revolucionari i no hi haurà pietat envers ells.

Pel que fa a la disciplina en l'exèrcit, ha de ser la d'homes units per una sola i ferma consciència revolucionària, la consciència del seu deure socialista. No serà la disciplina basada en les ordres de dalt, la del bastó de l'oficial, sinó la disciplina fraternal, conscient, revolucionària.

En vista de l'apropament de la primavera i els treballs del camp, no és possible decretar ara la mobilització general. Mentre caldrà limitar-se a introduir la instrucció militar obligatòria per a tots i formar destacaments de combat voluntaris que constituïran l'esquelet del nou exèrcit de masses.

El país està crebantat; l'economia desorganitzada, i no hi ha un control sever. I sense control és molt difícil organitzar la defensa. Paral·lelament a la lluita implacable contra els especuladors i els capitalistes, que insisteixen encara en enriquir-se amb la misèria del poble i agreugen el ja caòtic estat del país, portarem a terme una lluita igualment decisiva i severa contra els elements extraviats dels treballadors que saquegen i destrueixen la propietat comuna en desenes i centenars de milers de rubles. El poble revolucionari justificarà la lluita contra aqueixos elements desencarrilats, en nom de la defensa i salvaguarda de la propietat pública.

Tenim enemics per totes les bandes; però a Europa també tenim amics: la classe obrera. A ella li és força més difícil que a nosaltres lluitar contra la seua pròpia burgesia, magníficament organitzada i sempre poderosa. Però quatre anys de guerra preparen inevitablement un terreny sòlid per a la revolució en tota Europa. Tard o d'hora el foc de la guerra civil revolucionària esclatarà a Europa; tampoc en aqueixa guerra hem de ser els últims; hem d'estar armats de

cap a peus per a la lluita; hem de vèncer i vencerem, perquè la classe obrera insurgent de totes les nacions ha de triomfar, i triomfarà, en una lluita decisiva contra els seus eterns enemics que han començat i que encara continuen amb els seus pillatges i carnisseries increïblement sagnants.